

Arrest

nr. 243 687 van 5 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE &
H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Avaarse origine. U bent afkomstig uit de stad Machatsjkala in de autonome republiek Dagestan waar u geneeskunde studeerde.

U werd geboren op 16 november 1999 in de stad Volgograd in Rusland. Na de scheiding van uw ouders verbleef u in de stad Machatsjkala samen met uw moeder A. M. (...) (CGVS (...), O.V. (...)). In

de laatste periode voor uw vertrek uit Rusland verbleef u bij uw groot tante M. (...) – de zus van uw grootmoeder langs moederszijde – in Machatsjkala. U verbleef daar tot mei 2017.

Op 29 mei 2017 verliet u samen met uw moeder en uw broer Dagestan en u ging naar Moskou. Vervolgens vertrok u op 8 juli 2017 vanuit Moskou met het vliegtuig naar België. Na uw aankomst diende uw moeder hier een eerste verzoek om internationale bescherming in op 1 augustus 2017.

Op 26 september 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van uw moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 4 februari 2019 (arrest nr. 216345). Uw moeder tekende geen cassatieberoep aan.

U en uw moeder verlieten het Belgisch grondgebied niet en zowel u als uw moeder – haar tweede - dienden op 27 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U haalde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aan dat u bij een terugkeer naar Dagestan vreesde dat u het slachtoffer zou worden van vrouwelijke genitale verminking door uw familie en dat u door uw familie eveneens zou uitgehuwelijkt worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, legde u volgende documenten neer: een medisch attest betreffende de vrouwelijke genitale verminking die uw moeder onderging, een medisch attest waaruit blijkt dat u geen vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, een video van een imam uit een naburig dorp omtrent de besnijdenis van vrouwen in Dagestan en een psychologisch attest van uw moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat betreft de problemen die u aanhaalde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, pg. 2-20), met name dat u bij een terugkeer naar Dagestan vreest dat u het slachtoffer zou worden van vrouwelijke genitale verminking door uw familie en dat u door uw familie eveneens zou uitgehuwelijkt worden, dient opgemerkt te worden dat uw moeder A. M. (...) (CGVS (...), O.V. (...)) haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde problemen baseerde en er in haar verzoek een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan deze problemen niet het minste geloof kon worden gehecht.

De beslissing betreffende het verzoek om internationale bescherming van uw moeder luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legde – meer dan een maand na het laatste persoonlijke onderhoud bij het CGVS – een psychologisch attest neer waaruit blijkt dat u op 24 oktober 2019 een afspraak met een psychotherapeut had. Vooreerst blijkt uit dit attest geenszins dat het voor u onmogelijk was om gehoord te worden en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. In het psychologisch attest wordt immers enkel op zeer korte wijze beschreven dat het mentaal niet zo goed met u gaat, dat u last hebt van nachtmerries en paniekaanvallen, en dat u moeilijk kan slapen. Hoewel het CGVS begrip kan opbrengen voor uw mentale problemen, bleek niet dat deze mentale problemen een normaal verloop van de persoonlijke onderhouden bij het CGVS in de weg stonden. Bijgevolg werden tijdens de procedure geen specifieke steunmaatregelen voorzien.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier en de persoonlijke onderhouden bij het CGVS dat u zich naar aanleiding van onderhavig verzoek in grote mate beperkt tot een loutere verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. Zo verklaarde u dat A. S. (...) – een ex-collega van u die extremistische gedachten had – en I. K. (...) – over wie u reeds tijdens uw vorige verzoek verklaringen had afgelegd – na uw vertrek naar u geïnformeerd zouden hebben. U bevestigde dat dit een gevolg was van de problemen die u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming had aangehaald (Verklaring DVZ, 1ste volgend verzoek, vraagnr. 15 ; CGVS I, pg. 3). Er dient echter te worden opgemerkt dat deze asielmotieven tijdens uw vorig verzoek reeds manifest ongeloofwaardig

werden geacht door het CGVS én deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werd bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek om internationale bescherming louter verwijst naar iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Voorts vreest u dat u bij een terugkeer naar Dagestan problemen zal kennen met O. D. (...), de voormalige burgemeester van Kaspiysk. O. (...) zou u gedwongen hebben om seksuele daden te verrichten – én hij zou dit gefilmd hebben – omdat u een deal tussen hem en Turkse beleggers had gedwaarsboord. U vreest dat u zal gedood worden door uw familie wanneer deze beelden zouden gelekt worden. Er kan echter omwille van onderstaande pertinente redenen geen geloof worden gehecht aan de problemen die u in Dagestan zou gekend hebben met O. (...).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid al danig werd aangetast door de ongeloofwaardige verklaringen die u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt afgelegd omtrent de problemen die u zou gekend hebben met actoren gelinkt aan de Dagestaanse autoriteiten. Bovendien kan er redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat zij, wanneer zij een verzoek om internationale bescherming indient, zo snel mogelijk de asielinstanties inlicht over alle redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat u pas tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming – en niet tijdens uw eerste verzoek of tijdens de beroepsprocedure van uw eerste verzoek – melding maakte van de problemen die u zou gekend hebben met O. (...), hoewel deze problemen dateren van oktober 2016, is niet overtuigend. U stelde dat u dit niet eerder had verteld tijdens uw vorige verzoek om internationale bescherming omdat u hierover niet kon praten en u het enkel vertelde omdat de organisatie GAMS – dezelfde organisatie die uw medisch attest omtrent uw genitale verminking afleverde – u erop gewezen had dat u dit moest vertellen (CGVS I, pg. 4). Dergelijke verschoning, met name dat u dit niet wou of kon vertellen uit een gevoel van schaamte, is ruimschoots onvoldoende. Zelfs indien u enige schroom zou gehad hebben om over de problemen die u zou gekend hebben met O. (...) te praten, dan nog kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u over een voor uw verzoek om internationale bescherming essentieel gegeven – nl. het feit dat u door een machtig persoon in Dagestan zou onderdruk gezet zijn om seksuele daden uit te voeren én hij u met de beelden die hij van deze daden gemaakt had zou chanteren – veel eerder zou vermeld hebben indien dit met de werkelijkheid zou overeenstemmen. Het feit dat u dit niet deed tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), tijdens beide persoonlijke onderhouds bij het CGVS en tijdens de beroepsprocedure van uw eerste verzoek om internationale bescherming, ondermijnt reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees hieromtrent.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van de problemen die u zou gekend hebben met O. (...) verder ondergraven door de weinig aannemelijke, vage en inconsistente verklaringen die u hierover aflegde tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS.

Ten eerste is het in het licht van uw verklaringen over O. D. (...) weinig aannemelijk dat u tegen de Turkse investeerders zou gezegd hebben dat O. (...) een dief was en dat ze met hem beter geen zaken konden doen. U stelde immers bij de DVZ dat O. (...) ex-burgemeester van Kaspiysk was én hij één van de rijkste mensen was in Dagestan (Verklaring DVZ, 1ste volgend verzoek, vraagnr. 15). Voorts verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij betrokken was bij de dood van uw voormalige chef, dat hij de macht vertegenwoordigde in Dagestan, dat zijn familie zeer machtig is én dat hij bovendien een zeer wrede man is (CGVS I, pg. 3 & 8). Tevens legde u uit dat uw familie een gebouw van hem huurde waar jullie patiënten of klanten hun behandeling kregen (CGVS II, pg. 6). Het is in deze door u geschetste context, met name dat hij één van de machtigste en wrede mannen uit Dagestan is én dat uw familie economisch afhankelijk van hem was gezien ze het gebouw van hem huurden waar hun economische activiteiten doorgingen, niet overtuigend dat u hem zou proberen dwarsbomen door tegen de Turkse investeerders te zeggen dat hij een dief is en dat ze zich hier van bewust moesten zijn wanneer ze met hem zaken deden (CGVS I, pg. 4-9; CGVS II, pg. 7 & 8). U zou met dergelijke ondoordachte actie, waarbij u een economische deal tussen O. (...) en Turkse investeerders in gevaar zou gebracht hebben, immers niet enkel het risico nemen dat het contract tussen uw familie en O. (...) voor de huur van het gebouw zou worden stopgezet maar u zou hiermee tevens het leven van u en uw familie op het spel gezet hebben, gezien dit volgens u een bijzonder wrede en machtige persoon zou zijn in Dagestan. U kon bovendien geen aannemelijke uitleg geven waarom u überhaupt dergelijke risicovolle actie ondernomen zou hebben. U gaf immers enkel aan dat u een discussie had met hem over het kweken van een dadelboom én dat u het moeilijk had omdat hij tijdens de rondleiding van de Turkse investeerders zodanig pronkte met zijn rijkdom (CGVS I, pg. 5). Voorts gaf u aan dat u niet wist waarom u tegen hem was ingegaan én waarom u hem had zwartgemaakt bij de Turkse investeerders. U verklaarde enkel op bijzonder vage wijze dat hij u misschien beledigd had, of hij u misschien tot dat punt gedreven had (CGVS II, pg. 8). Het is echter

weinig waarschijnlijk of aannemelijk dat u omwille van dergelijke vage en oppervlakkige redenen de economische plannen van zo'n machtig en wreed persoon zou willen dwarsbomen hebben, gelet op de gevolgen die dit zowel op economisch – met name met betrekking tot de broodwinning van uw familie – als persoonlijk vlak – nl. dat u hiermee het leven van u en uw familie in gevaar bracht – zou kunnen veroorzaken. Het feit dat u gelet op bovenstaande vaststellingen zou ingegaan zijn tegen O. (...) door een economische deal van hem te proberen dwarsbomen, is dan ook niet aannemelijk en ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede legde u bijzonder vage verklaringen af over de activiteiten en de identiteit van de Turkse investeerders waarvoor u twee dagen zou getolkt hebben. Wanneer u gevraagd werd naar hun activiteiten of naar de organisatie of het bedrijf waarvoor ze actief waren, kwam u immers niet verder dan de algemene bewering dat het 'rijke mensen' waren die niet tevreden waren met het beleid van Erdogan en ze met hun geld weg wilden gaan uit Turkije om samen met O. (...) serres te maken. Wanneer u gevraagd werd wie deze Turkse investeerders waren, gaf u aan dat u niet wist hoe deze personen heten (CGVS II, pg. 7). Dergelijke bijzondere vage verklaringen over de identiteit en de activiteiten van de Turkse investeerders die bij O. (...) zouden langsgesproken, zijn doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over de identiteit van deze Turkse investeerders én hun activiteiten uitgebreidere verklaringen zou kunnen afleggen gezien u met hen bijna twee volledige dagen op pad was als tolk en gezien uit uw verklaringen blijkt dat zij u als tolk zodanig vertrouwden dat zij zelfs hun telefoonnummers uitwisselden met u (CGVS II, pg. 6-8).

Ten derde legde u tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS weinig consistente verklaringen af over de wijze waarop u door O. (...) begroet werd, toen u bij hem langsging in april 2017. Tijdens het eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS verklaarde u hierover spontaan dat O. (...) u opwachtte met twee van zijn bewakers, dat hij vervolgens tot bij u kwam en u omhelsde. Daarna zou hij u naar binnengeleid hebben (CGVS I, pg. 5 & 6). Dergelijke verklaringen over de begroeting van O. (...) zijn echter weinig verzoenbaar met de verklaringen die u hierover aflegde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS. U verklaarde immers tijdens het tweede persoonlijke onderhoud bij het CGVS dat hij tijdens jullie begroeting gewoon aan glimlachen was en hij u met een handgebaar toonde langs waar u naar binnen moest gaan. Toen u later tijdens het tweede persoonlijk onderhoud de concrete vraag gesteld werd of er bij de begroeting fysiek contact was, verklaarde u dat dit niet het geval was (CGVS II, pg. 11 & 12). Bovenstaande inconsistentie in uw verklaringen over de wijze waarop O. (...) u begroet zou hebben, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u coherente verklaringen zou kunnen afleggen over de wijze waarop O. (...) u tijdens dit bezoek begroette, gezien dit het bezoek was waarbij hij u gedwongen zou hebben tot het verrichten van seksuele daden. Het feit dat u een eerste maal spontaan vertelt dat de man u omhelsde, terwijl u de tweede maal verklaart dat hij u gewoon naar binnen gebaarde, wijst opnieuw op het weinig doorleefde en gekunstelde karakter van uw asielrelaas.

Gelet op voorgaande vaststellingen, met name dat het niet aannemelijk is dat u uw problemen met O. (...) niet eerder haalde tijdens uw vorige verzoek om internationale bescherming en dat u over de problemen met O. (...) weinig aannemelijke, vage en inconsistente verklaringen aflegde, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de bedreigingen die u van O. (...) zou ontvangen hebben of dat hij u gechanteerd zou hebben met compromitterende beelden.

Daarnaast haalde u in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming aan dat u vreesde dat uw dochter bij een terugkeer naar Dagestan zou uitgehuwelijkt worden door uw familie en dat zij door uw familie verplicht zou worden vrouwelijke genitale verminking te ondergaan. Er kan aan deze asielmotieven echter geen geloof worden gehecht omwille van de hieronder opgesomde redenen.

Er dient met betrekking tot bovenstaande problemen vooreerst te worden opgemerkt dat het bijzonder vreemd en weinig aannemelijk is dat u pas tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming concrete en specifieke verklaringen aflegt met betrekking tot uw vrees voor de genitale verminking van uw dochter door uw familie (CGVS I, pg. 9-19; CGVS II, pg. 4,5, CGVS dochter, pg. 9-19). U verwees immers tijdens de beroepsprocedure van uw eerste verzoek enkel op algemene wijze naar de problemen van vrouwelijke genitale verminking in Dagestan. Bovendien werd er in het arrest van de RvV met betrekking tot uw vrees voor de besnijdenis van uw dochter op gewezen dat indien u werkelijk dergelijke vrees zou gekoesterd hebben, er van u mocht verwacht worden u dit veel eerder zou vermeld hebben. Zelfs indien u (vooral initieel) enige schroom zou gekend hebben om over bepaalde zaken te spreken, kon van u worden verwacht dat u over een voor uw verzoek om internationale bescherming en de veiligheid van uw dochter dermate essentieel gegeven als de vrees voor genitale verminking veel eerder zou vermeld hebben indien deze met de werkelijkheid overeenstemde. Het feit dat u dit niet deed bij de DVZ, dat u dit evenmin deed tijdens één van beide persoonlijke onderhouds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming bij het CGVS en het feit dat u dit ook nadien niet schriftelijk te kennen gaf aan het CGVS, noopte de RvV tot de conclusie dat er aan deze voorgehouden

vrees geen geloof maar kon gehecht worden. Tevens gaf de RvV in haar arrest aan dat u louter op algemene wijze verwees naar de vrees voor genitale verminking van uw dochter en u niet concreet in het verzoekschrift aantoonde waar, wanneer, door wie of om welke reden en in welke omstandigheden uw dochter zou blootgesteld worden aan genitale verminking (RvV, arrest nr. 216345 van 4/02/2019, pg. 14). Het feit dat u nu postfactum, nadat u er tijdens de beroepsprocedure van uw eerste verzoek door de RvV op gewezen werd dat u de vrees voor de genitale verminking van uw dochter niet concreet kon maken en u hier slechts op algemene wijze naar verwezen had, uw vrees voor de genitale verminking van uw dochter plots wel uitgebreid kan toelichten, is weinig logisch en overtuigt het CGVS niet. Indien u of uw dochter werkelijk een concrete en persoonlijke vrees zou kennen voor de genitale verminking van uw dochter, kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover reeds uitgebreid zou verteld hebben of dit uitgebreid zou aangehaald hebben tijdens de beroepsprocedure van uw eerste verzoek.

Aansluitend dient te worden opgemerkt dat het tevens bijzonder vreemd en weinig aannemelijk is dat u tijdens de beroepsprocedure van uw eerste verzoek om internationale bescherming geen enkele melding maakte van uw vrees voor de uithuwelijking van uw dochter door uw familie. Uit uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt immers wel degelijk dat u al op de hoogte was van de plannen van uw familie tot uithuwelijking van uw dochter voor de beroepsprocedure van uw eerste verzoek om internationale bescherming was afgelopen. U stelde immers tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u voor het eerst op de hoogte raakte van de plannen tot uithuwelijking van uw dochter voor het nieuwjaar van 2019 in november of december (CGVS II, pg. 5). Dit betekent dat u van de plannen tot uithuwelijking van uw dochter op de hoogte was, ruimschoots voor het arrest in het kader van uw eerste verzoek werd geveld op 4 februari 2019 (RvV, arrest nr. 216345). In navolging van het voorgaande, kan dan ook op gelijkaardige wijze geargumenteed worden dat er van u, indien u werkelijk dergelijke vrees zou gekoesterd hebben voor uw dochter, mocht verwacht worden u dit reeds zou aangehaald hebben tijdens de beroepsprocedure van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u een voor uw verzoek om internationale bescherming en de veiligheid van uw dochter dermate essentieel gegeven als een bedreiging van uw familie tot uithuwelijking van uw dochter onmiddellijk zou vermeld hebben tijdens de beroepsprocedure van uw eerste verzoek. Het feit dat u dit echter niet deed, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees hieromtrent.

Daarenboven legden zowel u als uw dochter vage en weinig aannemelijke verklaringen af over de vrees die u kende voor de genitale verminking van uw dochter door uw familie bij een terugkeer naar Dagestan.

Ten eerste, legde uw dochter bijzonder vage verklaringen af over de algemene praktijk van vrouwenbesnijdenis in Dagestan én over de persoonlijke vrees die ze kende voor vrouwelijke genitale verminking door uw familie. Zo kon uw dochter met betrekking tot de algemene praktijk van vrouwelijke genitale verminking in Dagestan niet uitleggen op welke manier deze genitale verminking normaal gezien plaatsvindt in Dagestan én kon ze tevens niet vertellen op welke leeftijd dit normaal gezien gebeurt in Dagestan. Ze gaf immers enkel aan dat dit op elke leeftijd kan gebeuren (CGVS dochter, pg. 9 & 10) wat gelet op de informatie waarover het CGVS beschikt – en die verderop in de beslissing wordt besproken – echter onwaarschijnlijk lijkt (zie infra.). Voorts kon uw dochter, met betrekking tot haar persoonlijke vrees voor vrouwelijke genitale verminking door uw familie, niet aangeven waar deze genitale verminking normaal gezien plaatsvond binnen uw familie en of deze besnijdenissen plaatsvinden in de stad of op het platteland (CGVS dochter, pg. 11). Het is echter weinig aannemelijk dat uw dochter dit niet zou weten aangezien u zelf had verklaard dat de besnijdenissen in uw familie enkel plaatsvonden in het dorp (CGVS I, pg. 11). Daarenboven kon uw dochter niet vertellen door wie deze besnijdenissen in uw familie werden uitgevoerd. Uw dochter kwam hierbij niet verder dan de bewering dat het oude vrouwen betreft. Ze kon echter niet specificeren wie hier in uw familie verantwoordelijk voor was. Tevens kon uw dochter niet vertellen op welke leeftijd u besneden werd én op welke leeftijd haar nichten besneden werden (CGVS dochter, pg. 10 & 11). Voorts kon uw dochter niet aangeven of er nog concrete pogingen van uw familie plaatsvonden om haar te besnijden en kon ze hierbij zelfs niet vertellen of er gedurende de laatste jaren voor jullie vertrek nog concrete pogingen van uw familie hadden plaatsgevonden om haar te besnijden (CGVS dochter, pg. 13 & 14). Daarnaast legde uw dochter bijzonder oppervlakkige verklaringen af over het gesprek of de gesprekken die u met haar over vrouwelijke genitale verminking zou gevoerd hebben. Zo stelde uw dochter dat ze zich niet herinnerde hoe vaak ze hierover met u sprak, dat ze zich niet herinnerde of dit een kort of langdurig gesprek was, dat ze zich niet kon herinneren hoe oud ze ongeveer was op het moment van dat gesprek en dat ze niet wist waar dit gesprek plaatsvond (CGVS dochter, pg. 13 & 14). Het geheel van bovenstaande bijzonder vage verklaringen van uw dochter over de algemene praktijk van vrouwelijke genitale verminking in Dagestan, over het bestaan van deze praktijk binnen uw familie én over de gesprekken die u hierover met haar zou gevoerd hebben, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de vrees die u en uw dochter zouden koesteren voor een genitale verminking

van uw dochter door uw familie bij een terugkeer naar Dagestan. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat uw dochter over genitale verminking in Dagestan én over de toepassing van deze praktijk binnen uw familie uitgebreide en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen aangezien dit volgens uw verklaringen zowel in Dagestan als binnen uw familie een algemene praktijk zou zijn en aangezien uw dochter dit zelf aanhaalt als één van de belangrijkste redenen waardoor zij niet zou kunnen terugkeren naar Dagestan.

Ten tweede, is het weinig aannemelijk dat u in Dagestan nooit een ernstig gesprek zou gevoerd hebben met uw dochter over vrouwenbesnijdenis. U stelde aanvankelijk dat u met uw dochter niet over vrouwenbesnijdenis gesproken had voor u Rusland verliet. U stelde dat u dit niet deed omdat u bang was voor uw dochter (CGVS I, pg. 11-12). Dergelijke verklaringen zijn echter niet aannemelijk in de door u geschetste maatschappelijke én familiale context in Dagestan met betrekking tot vrouwelijke genitale verminking. U had immers tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat u zich bewust was van de gevolgen van dergelijke besnijdenis en u niet wou dat men dit bij uw dochter deed (CGVS I, pg. 9). Voorts gaf u aan dat er in uw familie geen vrouwen waren die deze praktijk niet ondergaan hadden en u stelde dat de besnijdenis van uw dochter bovendien de eerste eis van uw moeder was toen ze geboren werd (CGVS I, pg. 9-11). U gaf voorts aan dat dit een dagelijks onderwerp was binnen uw familie en u omwille van deze vrees er steeds voor zorgde dat u bij uw dochter in de buurt was (CGVS I, pg. 11). U werd er vervolgens mee geconfronteerd dat het in dergelijke context, waarbij vrouwenbesnijdenis een belangrijk maatschappelijk of familiaal gegeven is waar u tegen gekant was, weinig plausibel is dat u hierover nooit zou gesproken hebben met uw dochter in Dagestan. U gaf hierop als antwoord dat ze het wel hoorde van uw moeder maar u verklaarde dat u hier nooit een diep gesprek over had met uw dochter (CGVS I, pg. 12). Het is gelet op bovenstaande vaststellingen, met name dat vrouwelijke genitale verminking een essentieel én zelfs dagelijks besproken thema vormde binnen uw familie, en het feit dat uw vrees voor de vrouwelijke genitale verminking van uw dochter een van de belangrijkste redenen vormde voor uw vertrek uit Rusland niet aannemelijk dat u hierover nooit een ernstig gesprek zou gevoerd hebben met uw dochter in Rusland vooraleer u het land verliet.

Ten derde, is het gelet op uw vrees voor de besnijdenis van uw dochter opmerkelijk dat u en uw dochter verklaarden dat u uw kinderen – waaronder uw dochter – gedurende enkele maanden achterliet bij een ander familielid dan uw zus A. (...) – nl. bij uw tante M. (...), de zus van uw moeder – van maart 2017 tot mei 2017 terwijl u in die periode in het huis van uw grootmoeder in het dorp zou verbleven hebben (CGVS dochter, pg. 5 & 8, CGVS II, pg. 10-16). U benadrukte hierbij dat u in die periode zelf niet wist of uw kinderen op de hoogte waren van uw verblijf in het dorp (CGVS II, pg. 16). Dergelijke verklaringen zijn opmerkelijk gezien u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat u enkel met uw zus A. (...) contact had en zij de enige was die u kon vertrouwen en die u altijd gesteund heeft. U stelde dat iedereen in de familie zei dat een besnijdenis nodig was maar zij u altijd steunde (CGVS I, pg. 11). Voorts gaf u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS aan dat u uw dochter beschermde door haar altijd in de buurt te hebben en indien uw dochter ergens naartoe ging, vertrouwde u enkel uw zus A. (...) (CGVS I, pg. 11). Hoewel u voorts vertelde dat u uw dochter altijd binnen opsloot om haar te beschermen maakte u echter geen enkele melding van uw tante M. (...) tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS met betrekking tot dit onderwerp (CGVS I, pg. 12). Het is gelet op uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS, waarbij u vreesde dat uw familie uw dochter zou laten besnijden en u zelf nadrukkelijk aangaf dat u enkel op uw zus A. (...) kon vertrouwen, bijzonder vreemd en weinig logisch dat u uw dochter enkele maanden zou toevertrouwen aan een ander familielid dan uw zus A. (...) terwijl u in het dorp bij uw grootmoeder verblijft én u bovendien aangaf dat u tijdens uw verblijf in het dorp niet eens wist of uw kinderen op de hoogte waren waar u zich bevond. Er kan immers redelijkerwijs van u verwacht worden dat u, indien u werkelijk een ernstige vrees zou kennen voor de genitale verminking van uw dochter door uw familie én u binnen uw familie enkel uw zus A. (...) zou vertrouwd hebben – zoals u aanvankelijk aangaf tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS -, u uw kinderen dan steeds bij zich zou houden én u ze zeker niet gedurende enkele maanden zou achterlaten bij de zus van uw moeder zonder dat uw kinderen op de hoogte waren waar u zich bevond. U zou hiermee immers de kans enorm vergroten dat uw dochter alsnog zou worden blootgesteld aan vrouwelijke genitale verminking door uw familie. Uw dochter werd geconfronteerd met deze vaststellingen, maar ze kon hiervoor geen enkele uitleg verschaffen (CGVS dochter, pg. 13). Bovendien kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat wanneer er naast uw zus A. (...) nog andere personen zouden geweest zijn die u steunden en hielpen met de bescherming van uw dochter tegen de plannen tot genitale verminking van uw familie, met name uw tante M. (...), u deze persoon dan spontaan zou vermeld hebben tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS wanneer u over uw vrees voor de besnijdenis van uw dochter vragen werden gesteld.

Ten vierde, legden u en uw dochter weinig consistente verklaringen af over de gesprekken die zij over vrouwenbesnijdenis zou gehad hebben met haar medestudenten. Zo stelde u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS dat uw dochter, toen ze in het college zat, kwam vertellen dat er een Avaars meisje in de groep was die verklaarde besneden te zijn (GGVS I, pg. 12). Wanneer uw dochter echter werd gevraagd of zij ooit met collega's, vrienden of studenten had gesproken over vrouwenbesnijdenis in Dagestan, stelde ze dat dit niet gebeurd was (CGVS dochter, pg. 10). Bovenstaande vaststellingen, met name het feit dat u en uw dochter inconsistente verklaringen aflegden over de contacten die zij buiten uw familie nog gehad zou hebben over vrouwenbesnijdenis in Dagestan, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vrees die u in hoofde van uw dochter koestert voor vrouwelijke genitale verminking. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw dochter coherent zouden zijn over de gesprekken die zij zou gehad hebben met medestudenten over de praktijk van vrouwenbesnijdenis in Dagestan gezien de vrees van u en uw dochter voor een besnijdenis één van de belangrijkste redenen is waarom zowel u als uw dochter verklaren niet te kunnen terug te keren naar Rusland.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt – nl. het rapport 'Female Genital Mutilation (FGM) of Girls in Dagestan (Russian Federation)' van het 'Russian Justice Initiative'(RJI) in 2017 -, blijkt dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat uw dochter op haar huidige leeftijd van 20 jaar nog het risico zou lopen om genitaal verminkt te worden door uw familie. Hoewel zowel u als uw dochter beweerden dat zij op haar huidige meerderjarige leeftijd nog steeds het risico zou lopen om genitale verminking te ondergaan en uw dochter bovendien verklaarde dat dit op alle leeftijden gebeurde in Dagestan (CGVS dochter, pg. 9 & 10), blijkt uit het rapport van het RJI over vrouwelijke genitale verminking in Dagestan dat vrouwelijke genitale verminking in Dagestan meestal in opdracht van de moeder gebeurt of vrouwelijke verwanten van de moeder en dit normaal gezien plaatsvindt vanaf de geboorte tot op driejarige leeftijd (FGM of Girls in Dagestan, RJI, pg. 28). In zeer uitzonderlijke gevallen zou deze vrouwenbesnijdenis nog plaatsvinden op 12-jarige leeftijd. Tevens wordt er in de studie een imam van de centrale moskee aan het woord gelaten die stelt dat de vrouwenbesnijdenis dient plaats te vinden voor meisjes meerderjarig zijn en dat deze praktijk niet meer plaatsvindt nadat meisjes meerderjarig zijn (FGM of Girls in Dagestan, RJI, pg. 24). Gelet op bovenstaande informatie, waaruit blijkt dat vrouwenbesnijdenis niet meer plaatsvindt wanneer vrouwen meerderjarig zijn, is het hoogst onwaarschijnlijk dat uw dochter bij een terugkeer naar Dagestan nog het risico zou lopen om door uw familie gedwongen te worden vrouwenbesnijdenis te ondergaan.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u en uw dochter buitengewoon vage en weinig aannemelijke verklaringen aflegden met betrekking tot de concrete plannen van uw familie tot haar uithuwelijking.

Zo legde u bijzonder vage verklaringen af over de kandidaten die geselecteerd zouden zijn door uw familie voor de uithuwelijking van uw dochter. Toen u gevraagd werd naar de concrete plannen van uw familie omtrent de uithuwelijking van uw dochter, verklaarde u in eerste instantie dat ze die zelf moeten uitkiezen én dat ze deze informatie niet met u moeten bespreken. U stelde voorts dat er heel veel mannen zijn die oud zijn en geen vrouw hebben. U stelde dat het niet om één kandidaat ging maar er genoeg mannen in uw dorp waren van die leeftijd. U gaf voorts aan dat er een vijftiental kandidaten waren en misschien ook meer (CGVS I, pg. 15). Dergelijke vage verklaringen over de kandidaten aan wie uw dochter zou worden uitgehuwelijkt worden zijn echter weinig overtuigend. Indien er immers concrete plannen zouden zijn om uw dochter aan een man uit te huwelijken, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u als moeder hierover uitgebreide en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen en u ten minste het aantal kandidaten zou kunnen geven en hun identiteit zou kunnen benoemen. U gaf voorts aan dat uw neef A. (...) – die aan het hoofd stond van de familie sinds het vertrek van uw broer – over deze uithuwelijking besliste, maar u over de uithuwelijking zelf met uw dochter nooit gesproken had en u dit ook niet van plan was omdat uw dochter stress had (CGVS I, pg. 16). Het is echter onaannemelijk dat u hierover met uw dochter niet gesproken zou hebben gezien uw dochter zelf een verzoek om internationale bescherming indiende waarbij ze expliciet haar vrees aanhaalde om uitgehuwelijkt te worden door haar familie aan een zieke of oude persoon. Bovendien stelde uw dochter dat haar moeder – u – informatie had ontvangen over haar uithuwelijking (CGVS dochter, pg. 9). Er kan in dergelijke context dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat zowel u als uw dochter zich over deze problematiek zo goed als mogelijk zouden informeren en net alle informatie met mekaar zouden delen, gelet op het belang van deze informatie voor jullie verzoek om internationale bescherming.

Daarenboven is het buitengewoon opmerkelijk dat uw dochter een totaal gebrek aan kennis – en interesse - bleek te hebben met betrekking tot de uithuwelijking die uw familie voor haar zou gepland hebben. Hoewel uw dochter op de hoogte was dat u nieuws had ontvangen in 2019 met betrekking tot een uithuwelijking die voor haar gepland zou zijn, kon ze hierover echter geen enkele verdere uitleg verschaffen (CGVS dochter, pg. 16). Zo wist ze niet wanneer u in 2019 nieuws ontvangen had over haar

uithuwelijking, hoe u dit nieuws ontvangen had, van wie u dit nieuws ontvangen had, en wie er haar wenste uit te huwelijken (CGVS dochter, pg. 16 & 17). Uw dochter vertelde uiteindelijk dat ze niet eens wist of dit nieuws betrof over haar uithuwelijking of het over iets anders ging, hoewel ze eerder tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk had aangegeven dat dit nieuws betrof over haar uithuwelijking (CGVS dochter, pg. 16 & 17). Tevens legde uw dochter zeer vage verklaringen af over de kandidaten voor haar uithuwelijking (CGVS dochter, pg. 18). Ze vertelde dat ze niet wist van waar de kandidaten kwamen en om hoeveel kandidaten het ging. Voorts is het weinig logisch dat uw dochter niet kon vertellen wie er momenteel aan het hoofd stond van de familie (CGVS dochter, pg. 17) aangezien u had verklaard dat uw neef A. (...) aan het hoofd stond van de familie sinds uw broer vertrokken was en hij de persoon was die zou beslissen over de uithuwelijking van uw dochter (zie supra.).

Ten slotte vertoonde uw dochter een totaal gebrek aan interesse met betrekking tot de uithuwelijking die uw familie voor haar zou plannen. Zo vertelde uw dochter dat ze niet via u had geprobeerd om informatie over haar uithuwelijking te verzamelen omdat ze bang was én dat ze eveneens bij geen enkel ander familielid had geprobeerd om informatie te verzamelen over haar uithuwelijking (CGVS dochter, pg. 17-19). Het feit dat uw dochter een totaal gebrek aan kennis – en interesse – tentoonspreidt met betrekking tot de reden waarvoor ze in België internationale bescherming verzoekt – nl. haar vrees om bij een terugkeer naar Dagestan uitgehuwelijkt te worden door haar familie – ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden van een verzoeker die beweert niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst omdat ze daar zou worden uitgehuwelijkt, dat zij alles in het werk zou stellen om hierover informatie te verzamelen – en zij zich hierover ten minste bij u – haar moeder – zou informeren – en zij instaat zou zijn om hierover uitgebreide en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Uit voorgaande vaststellingen blijkt echter het tegenovergestelde, met name dat uw dochter niet de minste poging ondernomen heeft om zich te informeren over de uithuwelijking die haar boven het hoofd zou hangen.

In het licht van bovenstaande vaststellingen, met name dat het bijzonder vreemd en weinig aannemelijk is dat u pas tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming concrete en specifieke verklaringen aflegt met betrekking tot uw vrees voor de genitale verminking van uw dochter door uw familie én met betrekking tot de plannen tot uithuwelijking van uw dochter door uw familie, dat u en uw dochter vage en weinig aannemelijke verklaringen aflegden omtrent de concrete plannen van uw familie om haar uit te huwelijken én haar vrouwelijke genitale verminking te laten ondergaan, en dat het gelet op de informatie waarover het CGVS beschikt onwaarschijnlijk lijkt dat uw dochter op haar huidige leeftijd überhaupt nog het slachtoffer van vrouwelijke genitale verminking zou kunnen worden in Dagestan, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de door u en uw dochter voorgehouden vrees dat zij bij een terugkeer naar Rusland uitgehuwelijkt zou worden of door uw familie gedwongen zou worden om vrouwelijke genitale verminking te ondergaan.

Voorts haalde u aan dat u vreesde dat uw zoon met uw familie problemen zou kennen bij een terugkeer naar Dagestan omwille van zijn atheïsme en zijn genderidentiteit of seksuele oriëntatie. U stelde dat uw familie hem zou kunnen doodslaan of zijn tong zou kunnen uittrekken omwille van zijn atheïsme (CGVS I, pg. 14). Daarnaast vermeldde u dat uw zoon op Facebook een vrouwelijk ogende profielfoto van zichzelf had gebruikt. U stelde dat u uw zoon daarom uit uw vriendenlijst had verwijderd (CGVS II, pg. 16 & 17). U gaf ook aan dat uw familie over deze foto zou gediscussieerd hebben en ze dit beledigend zouden vinden (CGVS II, pg. 17). U kon echter niet uitleggen om welke reden hij dat deed. Indien hij deze foto niet zou verwijderen zou dit niet volgens u niet goed zijn, maar dit zou niet betekenen dat ze hem zouden slaan of naar hier zouden komen (CGVS II, pg. 18). U zei dat deze foto ervoor kon zorgen dat men twijfelde aan zijn traditionele geaardheid maar u kon echter niet zeggen wat de geaardheid van uw zoon dan wel was (CGVS II, pg. 18). Voorts gaf uw advocaat in een mail aan dat uw zoon worstelt met zijn identiteit en soms op een formulier invult dat hij niet man of vrouw is, maar anders is (email van meester Vandenbroucke, 26 oktober 2019). U gaf in diezelfde mail aan dat uw familie u aansprak over het gedrag van uw zoon en u het verwijt kreeg dat u niet instaat was om uw zoon op een goede manier op te voeden. Er dient met betrekking tot het voorgaande, nl. dat uw familie u zou verwijten dat u niet instaat bent om uw zoon op een goede manier op te voeden, te worden vastgesteld dat dit bezwaarlijk kan worden beschouwd als een daad van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Bijgevolg doet dit in uw hoofde geen concrete en persoonlijke vrees voor vervolging ontstaan bij een terugkeer naar Rusland. U toont op geen enkele wijze aan in welke zin de beweerde genderidentiteit van uw zoon – waarvan u overigens niet het minste begin van bewijs van voorlegt – een vrees voor vervolging teweeg zou brengen bij uzelf of uw dochter.

Tevens dient benadrukt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient beoordeeld te worden en de beweerde problemen die u in verband met uw zoon aanhaalt grotendeels persoonlijke problemen van uw zoon met zijn familie betreffen. Indien uw ondertussen meerderjarige zoon meent dat hij omwille van zijn persoonlijke problemen werkelijk een gegronde vrees

voor vervolging zou kennen bij een terugkeer naar Rusland dient hij hiervoor dan ook zelf een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Het medisch attest betreffende de door u ondergane vrouwelijke genitale verminking en het medisch attest van uw dochter A. K. (...), waaruit blijkt dat zij geen vrouwelijke genitale verminking ondergaan heeft, tonen immers enkel aan dat u vrouwenbesnijdenis zou ondergaan hebben én uw dochter niet. Bovendien dient er met betrekking tot uw attest omtrent uw genitale verminking te worden opgemerkt dat het bijzonder vreemd is dat u in het kader van de beroepsprocedure tijdens uw eerste verzoek een ander medisch attest voorlegde, waaruit bleek dat u een aantal letsels vertoonde waarbij het onmogelijk viel uit te maken of deze het gevolg zijn van vrouwelijke genitale verminking of van een vaginale bevalling (RvV, arrest nr. 216345 van 4/02/2019, pg. 9). Verder dient te worden opgemerkt dat, hoewel zulke attesten rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en met de concrete, hierin opgenomen gegevens zouden kunnen gelden als begin van bewijs voor het asielrelaas, zij op zich geenszins kunnen volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een aangehaald relaas en een nood aan internationale bescherming. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Wat betreft het psychologisch attest dat u voorlegde, moet worden beklemtoond dat een psycholoog weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het psychologische attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten.

Ten slotte, legde u een videofragment voor van een imam uit een naburig dorp waarin hij uitlegt wat besnijdenis is en waarom het noodzakelijk is. Dergelijk fragment dat louter verwijst naar de algemene situatie in uw regio van herkomst - in de mail die uw advocaat verstuurde, vermeldde u immers enkel dat het een imam betreft die uitlegt wat besnijdenis is en waarom het noodzakelijk is - toont echter op geen enkele wijze aan dat uw dochter actueel een individuele en concrete vrees om vervolging kent omwille van vrouwelijke genitale verminking bij een terugkeer naar Dagestan. Er kan in dit verband opnieuw verwezen worden naar het rapport 'Female Genital Mutilation (FGM) of Girls in Dagestan (Russian Federation)' van het 'Russian Justice Initiative'(RJI) dat eerder in de beslissing werd besproken en waaruit blijkt dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat uw dochter actueel, gezien haar meerderjarige leeftijd, nog het risico zou lopen om bij een terugkeer naar Rusland vrouwelijke genitale verminking te ondergaan. Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Rusland in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te

bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar moeder, M. A., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 247 244. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar moeder tegen de in haar hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 8 april 2020.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 243 156 van 27 oktober 2020 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan M. A. Het arrest genomen in hoofde van de moeder van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Avaarse origine. U bent afkomstig uit de stad Machatsjkala in de regio Dagestan.

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u werd geboren in Azerbeidzjan op 04 juli 1973, waar u woonde tot 1990. In september 1990 ging u naar Machatsjkala, Dagestan, waar u ging studeren aan de faculteit filologie. In 1996 keerde u terug naar Azerbeidzjan, waar u in 1997 trouwde met uw ondertussen ex-man. In 1999 werd uw dochter K. (...) geboren en in 2001 uw zoon A. (...). Tussen 2001 en 2004 woonde u tussen Volgograd en Machatsjkala omwille van de gezondheidstoestand van uw dochter. In 2004 begon u te werken aan het Humanitair Instituut in Machatsjkala, waar u vertrok in 2011. Daarna bekleedde u een hoge functie bij de bank Express. Nadat zij hun vergunning waren verloren, ging u in 2014 werken bij Sberbank. In 2016 nam u daar ontslag en ging u in het rehabilitatiecentrum van uw broer werken waar u de financiën regelde. Op 21 november 2016 kreeg u een voorstel van de sheikh van uw stam, A. K. (...), om opnieuw voor het Humanitair Instituut in Machatsjkala te gaan werken, wat u aanvaardde. U ging meteen aan het werk en in december 2016 riep u een vergadering bijeen waarin u de curatoren van het instituut vrijstelde van hun taak als curatoren, maar niet als leerkracht. Dit werd u echter niet in dank afgenomen met als gevolg dat u dreigtelefoons kreeg in verband met deze ontslagen. Eind 2016 begon de wintervakantie en u vertrok u met uw kinderen op skivakantie naar Azerbeidzjan.

U hernam het werk op 11 of 12 januari 2017. Twee à drie dagen na de wintervakantie, rond 14 of 15 januari, werd u een eerste keer uitgenodigd in de Kotrova-moskee (waar een niet-traditionele vorm van de islam werd verkondigd) en werd u voorgesteld om deel uit te maken van een groter kalifaat gebaseerd op de normen en waarden van de traditionele islam. U weigerde. Niet veel later besloot u, op vraag van het ministerie van Onderwijs in Moskou, om de lijsten van mensen die gerechtigd waren om islamitische les te geven te vernietigen gezien hun licenties opnieuw geëvalueerd moesten worden. Dit veroorzaakte veel ophef en u werd bedreigd. Na uw winterverlof werd u eveneens door de FSB-agent van het instituut, D. (...), aangesproken om een lijst te maken met namen van studenten die naar Syrië waren vertrokken, alsook eventuele opmerkingen hierbij. Twee dagen later gaf u hem deze info en

meteen daarna werd u een tweede maal uitgenodigd in de Kotrova-moskee, waar u een uitbrander kreeg voor het opstellen van dit rapport. Daarop belde u 's nachts naar de vertrouwenslijn van de FSB in Moskou. Rond 24 of 25 januari werd u uitgenodigd door de FSB in Machatsjkala. Daar werden u vragen gesteld over medewerkers van het instituut. In diezelfde periode werd u eveneens bedreigd door één van de leiders van de Kotrova-moskee, A. H. (...), in verband met uw activiteiten.

Op 27 januari kwam u thuis van het werk en merkte u dat er ingebroken was in uw appartement. Hoewel uw appartement overhoop werd gehaald, werd er niets gestolen. U diende hierover klacht in bij de politie. Zij maakten hierover een PV op, maar er werd geen strafzaak begonnen. De volgende dagen werkte u verder op het instituut. Op 31 januari werd u aan uw appartement door een man met een Dagestaans accent tegen de muur geduwd en kreeg u een slag in het gezicht. Hij vroeg u hoe lang alles nog zou duren en ging daarna weg. U liet uw verwondingen medisch attesteren en u diende een klacht in bij de politie. Volgens hen kon er geen onderzoek worden gestart omdat de identiteit van de dader u onbekend was. Op 9 februari werd u wederom aangevallen, dit keer door twee mannen in de traphal van het appartement. U werd vastgegrepen en van de trap gegooid, waarna u in uw onderbuik werd gestampt en er op u werd gespuwd. Zij spraken volgens u accentloos Russisch. U bleef gedurende 5 dagen in het ziekenhuis. U diende klacht in bij de politie. Opnieuw kreeg u te horen dat er geen onderzoek kon worden ingesteld omdat de dader niet geïdentificeerd kon worden. Daarna ging u naar het parket van Dagestan, waar u zelfs niet binnen mocht. U schreef vervolgens een brief aan het parket van Dagestan en dat van de Russische Federatie in Moskou. Daarna werd u uitgenodigd op het ministerie van Binnenlandse zaken. Tijdens een gesprek werd u duidelijk gemaakt dat u zelf schuldig was aan wat er u was overkomen en werd u verweten dat u Moskou had gebeld en over hen had geklaagd, waardoor zij een controle riskeerden.

Op 6 maart werd u naar het medisch college van uw dochter, K. (...), geroepen en werd u aangesproken over het feit dat er drugs bij uw dochter waren gevonden. U ging er van uit dat dit iets met uw problemen had te maken. Eind maart vertrok u naar de bergen omdat u een zenuwinzinking had gekregen. In die toestand had u ook uw zoon, A. (...), in elkaar geslagen met de stang van een kleerkast. U had het advies gekregen om even te gaan rusten in uw dorp, Churuk, in de bergen. Eind mei kwam u terug naar de stad. U ging ook terug naar het instituut om een rapport af te werken. Kort na uw terugkomst werd u op straat door een politieagent aangereden. Hij waarschuwde u dat u het de volgende keer niet zou overleven. Twee à drie dagen later werd u beschoten toen u uit een taxi stapte aan uw appartement. Uw buurvrouw ging deze beschieting melden bij de wijkagent maar hij wimpelde haar af.

Op 29 mei 2017 verliet u Dagestan met uw kinderen en ging u naar Moskou. Op 6 juli kwam u alleen even terug naar Dagestan, om naar Azerbeidzjan te gaan. U wou weten of u daar veilig met uw kinderen zou kunnen verblijven. Toen bleek van niet, bent u met uw kinderen op 8 juli 2017 vertrokken vanuit Moskou met het vliegtuig naar België. U diende een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 1 augustus 2017.

Op 26 september 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 4 februari 2019 (arrest nr. 216345). U tekende geen cassatieberoep aan.

U verliet het Belgisch grondgebied niet en u diende op 27 februari 2019 een tweede verzoek in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming verklaarde u nog steeds te vrezen voor een geheel aan actoren gelinkt aan de Dagestaanse autoriteiten zoals de Dagestaanse FSB waaronder een FSB-liaison die werkte in het Humanitair Instituut, de ROVD, alsook actoren gelinkt aan de wahabitische gemeenschap in Dagestan en uiteindelijk ook de leerkrachten die u vrijstelde van hun curatorenfunctie. U voegde hier tijdens uw huidig verzoek om internationale bescherming aan toe dat A. S. (...) en I. K. (...) na uw vertrek naar u geïnformeerd zouden hebben.

Daarnaast verklaarde u te vrezen voor O. D. (...), een voormalig burgemeester van de stad Kaspiysk in Dagestan. Toen er in oktober 2016 Turkse beleggers bij hem thuis langskwamen zou u voor hem als tolk gewerkt hebben. U zou toen aan de Turkse beleggers gezegd hebben dat O. D. (...) een dief was en u niet begreep hoe ze met hem zaken konden doen. Na dit bezoek zouden de Turkse beleggers besloten hebben om geen deal af te sluiten met O. (...). U zou nadien nog enkele keren door O. (...) zijn uitgenodigd maar u zou hier niet op ingegaan zijn. In april 2017 zou u aan het sanatorium van uw familie opgepikt zijn door S. (...), een familielid langs vaderskant. U vond dit vreemd aangezien normaal gezien A. P. (...) u zou komen oppikken. U zou vervolgens door hem naar de woning van O. (...) gebracht zijn, waar O. (...) u zou opgewacht hebben samen met zijn bewakers. Tijdens dit bezoek zou hij u verplicht hebben om seksuele daden te verrichten omdat u zijn deal met de Turkse beleggers in gevaar had gebracht. Hij zou hiervan video-opnames gemaakt hebben én na uw aankomst in België, in mei 2019,

zou hij u opnieuw gecontacteerd hebben om u er op te wijzen dat hij bezwarend materiaal over u had. U vreest dat u door uw familie zou vermoord worden wanneer deze beelden door O. (...) verspreid zouden worden.

Naast uw vrees voor O. D. (...), verklaarde u ervoor te vrezen dat uw dochter bij een terugkeer naar Rusland door uw familie onderdruk zou gezet worden om uitgehuwelijkt te worden én om vrouwelijke genitale verminking te ondergaan. U vreest voor de besnijdenis van uw dochter omdat u uit een traditionele familie afkomstig bent. Daarnaast vreest u voor de uithuwelijking van uw dochter omdat uw broer haar geen bescherming meer kan bieden nu hij niet meer in het land is én u vernomen had dat uw neef A. (...) – die momenteel aan het hoofd van uw familie staat – concrete plannen zou hebben om haar uit te huwelijken. Hij zou u hierover eind 2018 hebben ingelicht. Uw neef I. (...) zou in 2019 ook een dreigbericht ingesproken hebben op de telefoon van uw zoon waarbij hij vertelde dat u en uw dochter er een immorele levensstijl op na houden. Uw dochter A. K. (...) (CGVS (...), O.V. (...)) diende op 27 februari 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in waarbij ze dezelfde asielmotieven aanhaalde.

Ten slotte, verklaarde u in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming een vrees te koesteren voor uw zoon bij een terugkeer naar Dagestan omdat hij zich niet zou conformeren aan de traditionele islam. U verklaarde dat hij atheïst zou zijn én u stelde dat u daarnaast twijfels had over zijn seksuele identiteit of genderidentiteit. Zo zou uw zoon op officiële documenten soms invullen dat hij anders is, in plaats van te stellen dat hij vrouw of man is. U verwees hiervoor ook naar de profielfoto op zijn Facebookpagina waar hij zich vrouwelijk opstelt. U vreest dat hij omwille van deze gedragingen vervolgd en bedreigd zou worden door uw familie.

Ter staving van uw huidig verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een medisch attest betreffende de door u ondergane vrouwelijke genitale verminking, een medisch attest van uw dochter A. K. (...) waaruit blijkt dat zij geen vrouwelijke genitale verminking ondergaan heeft, een video van een imam uit een naburig dorp omtrent de besnijdenis van vrouwen in Dagestan en een psychologisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legde – meer dan een maand na het laatste persoonlijke onderhoud bij het CGVS – een psychologisch attest neer waaruit blijkt dat u op 24 oktober 2019 een afspraak met een psychotherapeut had. Vooreerst blijkt uit dit attest geenszins dat het voor u onmogelijk was om gehoord te worden en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. In het psychologisch attest wordt immers enkel op zeer korte wijze beschreven dat het mentaal niet zo goed met u gaat, dat u last hebt van nachtmerries en paniekaanvallen, en dat u moeilijk kan slapen. Hoewel het CGVS begrip kan opbrengen voor uw mentale problemen, bleek niet dat deze mentale problemen een normaal verloop van de persoonlijke onderhouds bij het CGVS in de weg stonden. Bijgevolg werden tijdens de procedure geen specifieke steunmaatregelen voorzien.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier en de persoonlijke onderhouds bij het CGVS dat u zich naar aanleiding van onderhavig verzoek in grote mate beperkt tot een loutere verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. Zo verklaarde u dat A. S. (...) – een ex-collega van u die extremistische gedachten had – en I. K. (...) – over wie u reeds tijdens uw vorige verzoek verklaringen had afgelegd – na uw vertrek naar u geïnformeerd zouden hebben. U bevestigde dat dit een gevolg was van de problemen die u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming had aangehaald (Verklaring DVZ, 1ste volgend verzoek, vraagnr. 15 ; CGVS I, pg. 3). Er dient echter te worden opgemerkt dat deze asielmotieven tijdens uw vorig verzoek reeds manifest ongeloofwaardig werden geacht door het CGVS én deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werd bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek om internationale bescherming louter verwijst naar iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzig hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Voorts vreest u dat u bij een terugkeer naar Dagestan problemen zal kennen met O. D. (...), de voormalige burgemeester van Kaspyisk. O. (...) zou u gedwongen hebben om seksuele daden te verrichten – én hij zou dit gefilmd hebben – omdat u een deal tussen hem en Turkse beleggers had gedwarsboomd. U vreest dat u zal gedood worden door uw familie wanneer deze beelden zouden gelekt worden. Er kan echter omwille van onderstaande pertinente redenen geen geloof worden gehecht aan de problemen die u in Dagestan zou gekend hebben met O. (...).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid al danig werd aangetast door de ongeloofwaardige verklaringen die u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt afgelegd omtrent de problemen die u zou gekend hebben met actoren gelinkt aan de Dagestaanse autoriteiten. Bovendien kan er redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat zij, wanneer zij een verzoek om internationale bescherming indient, zo snel mogelijk de asielinstanties inlicht over alle redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat u pas tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming – en niet tijdens uw eerste verzoek of tijdens de beroepsprocedure van uw eerste verzoek – melding maakte van de problemen die u zou gekend hebben met O. (...), hoewel deze problemen dateren van oktober 2016, is niet overtuigend. U stelde dat u dit niet eerder had verteld tijdens uw vorige verzoek om internationale bescherming omdat u hierover niet kon praten en u het enkel vertelde omdat de organisatie GAMS – dezelfde organisatie die uw medisch attest omtrent uw genitale verminking afleverde – u erop gewezen had dat u dit moest vertellen (CGVS I, pg. 4). Dergelijke verschoning, met name dat u dit niet wou of kon vertellen uit een gevoel van schaamte, is ruimschoots onvoldoende. Zelfs indien u enige schroom zou gehad hebben om over de problemen die u zou gekend hebben met O. (...) te praten, dan nog kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u over een voor uw verzoek om internationale bescherming essentieel gegeven – nl. het feit dat u door een machtig persoon in Dagestan zou onderdruk gezet zijn om seksuele daden uit te voeren én hij u met de beelden die hij van deze daden gemaakt had zou chanteren – veel eerder zou vermeld hebben indien dit met de werkelijkheid zou overeenstemmen. Het feit dat u dit niet deed tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), tijdens beide persoonlijke onderhouds bij het CGVS en tijdens de beroepsprocedure van uw eerste verzoek om internationale bescherming, ondermijnt reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees hieromtrent.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van de problemen die u zou gekend hebben met O. (...) verder ondergraven door de weinig aannemelijke, vage en inconsistente verklaringen die u hierover aflegde tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS.

Ten eerste is het in het licht van uw verklaringen over O. D. (...) weinig aannemelijk dat u tegen de Turkse investeerders zou gezegd hebben dat O. (...) een dief was en dat ze met hem beter geen zaken konden doen. U stelde immers bij de DVZ dat O. (...) ex-burgemeester van Kaspiysk was én hij één van de rijkste mensen was in Dagestan (Verklaring DVZ, 1ste volgend verzoek, vraagnr. 15). Voorts verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij betrokken was bij de dood van uw voormalige chef, dat hij de macht vertegenwoordigde in Dagestan, dat zijn familie zeer machtig is én dat hij bovendien een zeer wrede man is (CGVS I, pg. 3 & 8). Tevens legde u uit dat uw familie een gebouw van hem huurde waar jullie patiënten of klanten hun behandeling kregen (CGVS II, pg. 6). Het is in deze door u geschetste context, met name dat hij één van de machtigste en wrede mannen uit Dagestan is én dat uw familie economisch afhankelijk van hem was gezien ze het gebouw van hem huurden waar hun economische activiteiten doorgingen, niet overtuigend dat u hem zou proberen dwarsbomen door tegen de Turkse investeerders te zeggen dat hij een dief is en dat ze zich hier van bewust moesten zijn wanneer ze met hem zaken deden (CGVS I, pg. 4-9; CGVS II, pg. 7 & 8). U zou met dergelijke ondoordachte actie, waarbij u een economische deal tussen O. (...) en Turkse investeerders in gevaar zou gebracht hebben, immers niet enkel het risico nemen dat het contract tussen uw familie en O. (...) voor de huur van het gebouw zou worden stopgezet maar u zou hiermee tevens het leven van u en uw familie op het spel gezet hebben, gezien dit volgens u een bijzonder wrede en machtige persoon zou zijn in Dagestan. U kon bovendien geen aannemelijke uitleg geven waarom u überhaupt dergelijke risicovolle actie ondernomen zou hebben. U gaf immers enkel aan dat u een discussie had met hem over het kweken van een dadelboom én dat u het moeilijk had omdat hij tijdens de rondleiding van de Turkse investeerders zodanig pronkte met zijn rijkdom (CGVS I, pg. 5). Voorts gaf u aan dat u niet wist waarom u tegen hem was ingegaan én waarom u hem had zwartgemaakt bij de Turkse investeerders. U verklaarde enkel op bijzonder vage wijze dat hij u misschien beledigd had, of hij u misschien tot dat punt gedreven had (CGVS II, pg. 8). Het is echter weinig waarschijnlijk of aannemelijk dat u omwille van dergelijke vage en oppervlakkige redenen de economische plannen van zo'n machtig en wreed persoon zou willen dwarsbomen hebben, gelet op de gevolgen die dit zowel op economisch – met name met betrekking tot de broodwinning van uw familie – als persoonlijk vlak – nl. dat u hiermee het leven van u en uw familie in gevaar bracht – zou kunnen veroorzaken. Het feit dat u gelet op bovenstaande vaststellingen zou ingegaan zijn tegen O. (...) door een economische deal van hem te proberen dwarsbomen, is dan ook niet aannemelijk en ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede legde u bijzonder vage verklaringen af over de activiteiten en de identiteit van de Turkse investeerders waarvoor u twee dagen zou getolkt hebben. Wanneer u gevraagd werd naar hun activiteiten of naar de organisatie of het bedrijf waarvoor ze actief waren, kwam u immers niet verder

dan de algemene bewering dat het 'rijke mensen' waren die niet tevreden waren met het beleid van Erdogan en ze met hun geld weg wilden gaan uit Turkije om samen met O. (...) serres te maken. Wanneer u gevraagd werd wie deze Turkse investeerders waren, gaf u aan dat u niet wist hoe deze personen heten (CGVS II, pg. 7). Dergelijke bijzondere vage verklaringen over de identiteit en de activiteiten van de Turkse investeerders die bij O. (...) zouden langsgekomen, zijn doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over de identiteit van deze Turkse investeerders én hun activiteiten uitgebreidere verklaringen zou kunnen afleggen gezien u met hen bijna twee volledige dagen op pad was als tolk en gezien uit uw verklaringen blijkt dat zij u als tolk zodanig vertrouwden dat zij zelfs hun telefoonnummers uitwisselden met u (CGVS II, pg. 6-8).

Ten derde legde u tijdens uw persoonlijke onderhouden bij het CGVS weinig consistente verklaringen af over de wijze waarop u door O. (...) begroet werd, toen u bij hem langsging in april 2017. Tijdens het eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS verklaarde u hierover spontaan dat O. (...) u opwachtte met twee van zijn bewakers, dat hij vervolgens tot bij u kwam en u omhelsde. Daarna zou hij u naar binnengeleid hebben (CGVS I, pg. 5 & 6). Dergelijke verklaringen over de begroeting van O. (...) zijn echter weinig verzoenbaar met de verklaringen die u hierover aflegde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS. U verklaarde immers tijdens het tweede persoonlijke onderhoud bij het CGVS dat hij tijdens jullie begroeting gewoon aan glimlachen was en hij u met een handgebaar toonde langs waar u naar binnen moest gaan. Toen u later tijdens het tweede persoonlijk onderhoud de concrete vraag gesteld werd of er bij de begroeting fysiek contact was, verklaarde u dat dit niet het geval was (CGVS II, pg. 11 & 12). Bovenstaande inconsistentie in uw verklaringen over de wijze waarop O. (...) u begroet zou hebben, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u coherente verklaringen zou kunnen afleggen over de wijze waarop O. (...) u tijdens dit bezoek begroette, gezien dit het bezoek was waarbij hij u gedwongen zou hebben tot het verrichten van seksuele daden. Het feit dat u een eerste maal spontaan vertelt dat de man u omhelsde, terwijl u de tweede maal verklaart dat hij u gewoon naar binnen gebaarde, wijst opnieuw op het weinig doorleefde en gekunstelde karakter van uw asielrelaas.

Gelet op voorgaande vaststellingen, met name dat het niet aannemelijk is dat u uw problemen met O. (...) niet eerder haalde tijdens uw vorige verzoek om internationale bescherming en dat u over de problemen met O. (...) weinig aannemelijke, vage en inconsistente verklaringen aflegde, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de bedreigingen die u van O. (...) zou ontvangen hebben of dat hij u gechanteerd zou hebben met compromitterende beelden.

Daarnaast haalde u in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming aan dat u vreesde dat uw dochter bij een terugkeer naar Dagestan zou uitgehuwelijkt worden door uw familie en dat zij door uw familie verplicht zou worden vrouwelijke genitale verminking te ondergaan. Er kan aan deze asielmotieven echter geen geloof worden gehecht omwille van de hieronder opgesomde redenen.

Er dient met betrekking tot bovenstaande problemen vooreerst te worden opgemerkt dat het bijzonder vreemd en weinig aannemelijk is dat u pas tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming concrete en specifieke verklaringen aflegt met betrekking tot uw vrees voor de genitale verminking van uw dochter door uw familie (CGVS I, pg. 9-19; CGVS II, pg. 4,5, CGVS dochter, pg. 9-19). U verwees immers tijdens de beroepsprocedure van uw eerste verzoek enkel op algemene wijze naar de problemen van vrouwelijke genitale verminking in Dagestan. Bovendien werd er in het arrest van de RvV met betrekking tot uw vrees voor de besnijdenis van uw dochter op gewezen dat indien u werkelijk dergelijke vrees zou gekoesterd hebben, er van u mocht verwacht worden u dit veel eerder zou vermeld hebben. Zelfs indien u (vooral initieel) enige schroom zou gekend hebben om over bepaalde zaken te spreken, kon van u worden verwacht dat u over een voor uw verzoek om internationale bescherming en de veiligheid van uw dochter dermate essentieel gegeven als de vrees voor genitale verminking veel eerder zou vermeld hebben indien deze met de werkelijkheid overeenstemde. Het feit dat u dit niet deed bij de DVZ, dat u dit evenmin deed tijdens één van beide persoonlijke onderhouden in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming bij het CGVS en het feit dat u dit ook nadien niet schriftelijk te kennen gaf aan het CGVS, noopte de RvV tot de conclusie dat er aan deze voorgehouden vrees geen geloof maar kon gehecht worden. Tevens gaf de RvV in haar arrest aan dat u louter op algemene wijze verwees naar de vrees voor genitale verminking van uw dochter en u niet concreet in het verzoekschrift aantoonde waar, wanneer, door wie of om welke reden en in welke omstandigheden uw dochter zou blootgesteld worden aan genitale verminking (RvV, arrest nr. 216345 van 4/02/2019, pg. 14). Het feit dat u nu postfactum, nadat u er tijdens de beroepsprocedure van uw eerste verzoek door de RvV op gewezen werd dat u de vrees voor de genitale verminking van uw dochter niet concreet kon maken en u hier slechts op algemene wijze naar verwezen had, uw vrees voor de genitale verminking van uw dochter plots wel uitgebreid kan toelichten, is weinig logisch en overtuigt het CGVS niet. Indien u of uw dochter werkelijk een concrete en persoonlijke vrees zou kennen voor de genitale verminking van

uw dochter, kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover reeds uitgebreid zou verteld hebben of dit uitgebreid zou aangehaald hebben tijdens de beroepsprocedure van uw eerste verzoek. Aansluitend dient te worden opgemerkt dat het tevens bijzonder vreemd en weinig aannemelijk is dat u tijdens de beroepsprocedure van uw eerste verzoek om internationale bescherming geen enkele melding maakte van uw vrees voor de uithuwelijking van uw dochter door uw familie. Uit uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt immers wel degelijk dat u al op de hoogte was van de plannen van uw familie tot uithuwelijking van uw dochter voor de beroepsprocedure van uw eerste verzoek om internationale bescherming was afgelopen. U stelde immers tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u voor het eerst op de hoogte raakte van de plannen tot uithuwelijking van uw dochter voor het nieuwjaar van 2019 in november of december (CGVS II, pg. 5). Dit betekent dat u van de plannen tot uithuwelijking van uw dochter op de hoogte was, ruimschoots voor het arrest in het kader van uw eerste verzoek werd geveld op 4 februari 2019 (RvV, arrest nr. 216345). In navolging van het voorgaande, kan dan ook op gelijkaardige wijze geargumenteed worden dat er van u, indien u werkelijk dergelijke vrees zou gekoesterd hebben voor uw dochter, mocht verwacht worden u dit reeds zou aangehaald hebben tijdens de beroepsprocedure van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u een voor uw verzoek om internationale bescherming en de veiligheid van uw dochter dermate essentieel gegeven als een bedreiging van uw familie tot uithuwelijking van uw dochter onmiddellijk zou vermeld hebben tijdens de beroepsprocedure van uw eerste verzoek. Het feit dat u dit echter niet deed, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees hieromtrent.

Daarenboven legden zowel u als uw dochter vage en weinig aannemelijke verklaringen af over de vrees die u kende voor de genitale verminking van uw dochter door uw familie bij een terugkeer naar Dagestan.

Ten eerste, legde uw dochter bijzonder vage verklaringen af over de algemene praktijk van vrouwenbesnijdenis in Dagestan én over de persoonlijke vrees die ze kende voor vrouwelijke genitale verminking door uw familie. Zo kon uw dochter met betrekking tot de algemene praktijk van vrouwelijke genitale verminking in Dagestan niet uitleggen op welke manier deze genitale verminking normaal gezien plaatsvindt in Dagestan én kon ze tevens niet vertellen op welke leeftijd dit normaal gezien gebeurt in Dagestan. Ze gaf immers enkel aan dat dit op elke leeftijd kan gebeuren (CGVS dochter, pg. 9 & 10) wat gelet op de informatie waarover het CGVS beschikt – en die verderop in de beslissing wordt besproken – echter onwaarschijnlijk lijkt (zie infra.). Voorts kon uw dochter, met betrekking tot haar persoonlijke vrees voor vrouwelijke genitale verminking door uw familie, niet aangeven waar deze genitale verminking normaal gezien plaatsvond binnen uw familie en of deze besnijdenissen plaatsvinden in de stad of op het platteland (CGVS dochter, pg. 11). Het is echter weinig aannemelijk dat uw dochter dit niet zou weten aangezien u zelf had verklaard dat de besnijdenissen in uw familie enkel plaatsvinden in het dorp (CGVS I, pg. 11). Daarenboven kon uw dochter niet vertellen door wie deze besnijdenissen in uw familie werden uitgevoerd. Uw dochter kwam hierbij niet verder dan de bewering dat het oude vrouwen betreft. Ze kon echter niet specificeren wie hier in uw familie verantwoordelijk voor was. Tevens kon uw dochter niet vertellen op welke leeftijd u besneden werd én op welke leeftijd haar nichten besneden werden (CGVS dochter, pg. 10 & 11). Voorts kon uw dochter niet aangeven of er nog concrete pogingen van uw familie plaatsvonden om haar te besnijden en kon ze hierbij zelfs niet vertellen of er gedurende de laatste jaren voor jullie vertrek nog concrete pogingen van uw familie hadden plaatsgevonden om haar te besnijden (CGVS dochter, pg. 13 & 14). Daarnaast legde uw dochter bijzonder oppervlakkige verklaringen af over het gesprek of de gesprekken die u met haar over vrouwelijke genitale verminking zou gevoerd hebben. Zo stelde uw dochter dat ze zich niet herinnerde hoe vaak ze hierover met u sprak, dat ze zich niet herinnerde of dit een kort of langdurig gesprek was, dat ze zich niet kon herinneren hoe oud ze ongeveer was op het moment van dat gesprek en dat ze niet wist waar dit gesprek plaatsvond (CGVS dochter, pg. 13 & 14). Het geheel van bovenstaande bijzonder vage verklaringen van uw dochter over de algemene praktijk van vrouwelijke genitale verminking in Dagestan, over het bestaan van deze praktijk binnen uw familie én over de gesprekken die u hierover met haar zou gevoerd hebben, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de vrees die u en uw dochter zouden koesteren voor een genitale verminking van uw dochter door uw familie bij een terugkeer naar Dagestan. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat uw dochter over genitale verminking in Dagestan én over de toepassing van deze praktijk binnen uw familie uitgebreide en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen aangezien dit volgens uw verklaringen zowel in Dagestan als binnen uw familie een algemene praktijk zou zijn en aangezien uw dochter dit zelf aanhaalt als één van de belangrijkste redenen waardoor zij niet zou kunnen terugkeren naar Dagestan.

Ten tweede, is het weinig aannemelijk dat u in Dagestan nooit een ernstig gesprek zou gevoerd hebben met uw dochter over vrouwenbesnijdenis. U stelde aanvankelijk dat u met uw dochter niet over vrouwenbesnijdenis gesproken had voor u Rusland verliet. U stelde dat u dit niet deed omdat u bang

was voor uw dochter (CGVS I, pg. 11-12). Dergelijke verklaringen zijn echter niet aannemelijk in de door u geschetste maatschappelijke én familiale context in Dagestan met betrekking tot vrouwelijke genitale verminking. U had immers tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat u zich bewust was van de gevolgen van dergelijke besnijdenis en u niet wou dat men dit bij uw dochter deed (CGVS I, pg. 9). Voorts gaf u aan dat er in uw familie geen vrouwen waren die deze praktijk niet ondergaan hadden en u stelde dat de besnijdenis van uw dochter bovendien de eerste eis van uw moeder was toen ze geboren werd (CGVS I, pg. 9-11). U gaf voorts aan dat dit een dagelijks onderwerp was binnen uw familie en u omwille van deze vrees er steeds voor zorgde dat u bij uw dochter in de buurt was (CGVS I, pg. 11). U werd er vervolgens mee geconfronteerd dat het in dergelijke context, waarbij vrouwenbesnijdenis een belangrijk maatschappelijk of familiaal gegeven is waar u tegen gekant was, weinig plausibel is dat u hierover nooit zou gesproken hebben met uw dochter in Dagestan. U gaf hierop als antwoord dat ze het wel hoorde van uw moeder maar u verklaarde dat u hier nooit een diep gesprek over had met uw dochter (CGVS I, pg. 12). Het is gelet op bovenstaande vaststellingen, met name dat vrouwelijke genitale verminking een essentieel én zelfs dagelijks besproken thema vormde binnen uw familie, en het feit dat uw vrees voor de vrouwelijke genitale verminking van uw dochter een van de belangrijkste redenen vormde voor uw vertrek uit Rusland niet aannemelijk dat u hierover nooit een ernstig gesprek zou gevoerd hebben met uw dochter in Rusland vooraleer u het land verliet.

Ten derde, is het gelet op uw vrees voor de besnijdenis van uw dochter opmerkelijk dat u en uw dochter verklaarden dat u uw kinderen – waaronder uw dochter – gedurende enkele maanden achterliet bij een ander familielid dan uw zus A. (...) – nl. bij uw tante M. (...), de zus van uw moeder – van maart 2017 tot mei 2017 terwijl u in die periode in het huis van uw grootmoeder in het dorp zou verbleven hebben (CGVS dochter, pg. 5 & 8, CGVS II, pg. 10-16). U benadrukte hierbij dat u in die periode zelf niet wist of uw kinderen op de hoogte waren van uw verblijf in het dorp (CGVS II, pg. 16). Dergelijke verklaringen zijn opmerkelijk gezien u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat u enkel met uw zus A. (...) contact had en zij de enige was die u kon vertrouwen en die u altijd gesteund heeft. U stelde dat iedereen in de familie zei dat een besnijdenis nodig was maar zij u altijd steunde (CGVS I, pg. 11). Voorts gaf u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS aan dat u uw dochter beschermde door haar altijd in de buurt te hebben en indien uw dochter ergens naartoe ging, vertrouwde u enkel uw zus A. (...) (CGVS I, pg. 11). Hoewel u voorts vertelde dat u uw dochter altijd binnen opsloot om haar te beschermen maakte u echter geen enkele melding van uw tante M. (...) tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS met betrekking tot dit onderwerp (CGVS I, pg. 12). Het is gelet op uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS, waarbij u vreesde dat uw familie uw dochter zou laten besnijden en u zelf nadrukkelijk aangaf dat u enkel op uw zus A. (...) kon vertrouwen, bijzonder vreemd en weinig logisch dat u uw dochter enkele maanden zou toevertrouwen aan een ander familielid dan uw zus A. (...) terwijl u in het dorp bij uw grootmoeder verblijft én u bovendien aangaf dat u tijdens uw verblijf in het dorp niet eens wist of uw kinderen op de hoogte waren waar u zich bevond. Er kan immers redelijkerwijs van u verwacht worden dat u, indien u werkelijk een ernstige vrees zou kennen voor de genitale verminking van uw dochter door uw familie én u binnen uw familie enkel uw zus A. (...) zou vertrouwd hebben – zoals u aanvankelijk aangaf tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS -, u uw kinderen dan steeds bij zich zou houden én u ze zeker niet gedurende enkele maanden zou achterlaten bij de zus van uw moeder zonder dat uw kinderen op de hoogte waren waar u zich bevond. U zou hiermee immers de kans enorm vergroten dat uw dochter alsnog zou worden blootgesteld aan vrouwelijke genitale verminking door uw familie. Uw dochter werd geconfronteerd met deze vaststellingen, maar ze kon hiervoor geen enkele uitleg verschaffen (CGVS dochter, pg. 13). Bovendien kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat wanneer er naast uw zus A. (...) nog andere personen zouden geweest zijn die u steunden en hielpen met de bescherming van uw dochter tegen de plannen tot genitale verminking van uw familie, met name uw tante M. (...), u deze persoon dan spontaan zou vermeld hebben tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS wanneer u over uw vrees voor de besnijdenis van uw dochter vragen werden gesteld.

Ten vierde, legden u en uw dochter weinig consistente verklaringen af over de gesprekken die zij over vrouwenbesnijdenis zou gehad hebben met haar medestudenten. Zo stelde u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS dat uw dochter, toen ze in het college zat, kwam vertellen dat er een Avaars meisje in de groep was die verklaarde besneden te zijn (CGVS I, pg. 12). Wanneer uw dochter echter werd gevraagd of zij ooit met collega's, vrienden of studenten had gesproken over vrouwenbesnijdenis in Dagestan, stelde ze dat dit niet gebeurd was (CGVS dochter, pg. 10). Bovenstaande vaststellingen, met name het feit dat u en uw dochter inconsistente verklaringen aflegden over de contacten die zij buiten uw familie nog gehad zou hebben over vrouwenbesnijdenis in Dagestan, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vrees die u in hoofde van uw dochter koestert voor vrouwelijke genitale verminking. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw

dochter coherent zouden zijn over de gesprekken die zij zou gehad hebben met medestudenten over de praktijk van vrouwenbesnijdenis in Dagestan gezien de vrees van u en uw dochter voor een besnijdenis één van de belangrijkste redenen is waarom zowel u als uw dochter verklaren niet te kunnen terug te keren naar Rusland.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt – nl. het rapport 'Female Genital Mutilation (FGM) of Girls in Dagestan (Russian Federation)' van het 'Russian Justice Initiative'(RJI) in 2017 -, blijkt dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat uw dochter op haar huidige leeftijd van 20 jaar nog het risico zou lopen om genitaal verminkt te worden door uw familie. Hoewel zowel u als uw dochter beweerden dat zij op haar huidige meerderjarige leeftijd nog steeds het risico zou lopen om genitale verminking te ondergaan en uw dochter bovendien verklaarde dat dit op alle leeftijden gebeurde in Dagestan (CGVS dochter, pg. 9 & 10), blijkt uit het rapport van het RJI over vrouwelijke genitale verminking in Dagestan dat vrouwelijke genitale verminking in Dagestan meestal in opdracht van de moeder gebeurt of vrouwelijke verwanten van de moeder en dit normaal gezien plaatsvindt vanaf de geboorte tot op driejarige leeftijd (FGM of Girls in Dagestan, RJI, pg. 28). In zeer uitzonderlijke gevallen zou deze vrouwenbesnijdenis nog plaatsvinden op 12-jarige leeftijd. Tevens wordt er in de studie een imam van de centrale moskee aan het woord gelaten die stelt dat de vrouwenbesnijdenis dient plaats te vinden voor meisjes meerderjarig zijn en dat deze praktijk niet meer plaatsvindt nadat meisjes meerderjarig zijn (FGM of Girls in Dagestan, RJI, pg. 24). Gelet op bovenstaande informatie, waaruit blijkt dat vrouwenbesnijdenis niet meer plaatsvindt wanneer vrouwen meerderjarig zijn, is het hoogst onwaarschijnlijk dat uw dochter bij een terugkeer naar Dagestan nog het risico zou lopen om door uw familie gedwongen te worden vrouwenbesnijdenis te ondergaan.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u en uw dochter buitengewoon vage en weinig aannemelijke verklaringen aflegden met betrekking tot de concrete plannen van uw familie tot haar uithuwelijking.

Zo legde u bijzonder vage verklaringen af over de kandidaten die geselecteerd zouden zijn door uw familie voor de uithuwelijking van uw dochter. Toen u gevraagd werd naar de concrete plannen van uw familie omtrent de uithuwelijking van uw dochter, verklaarde u in eerste instantie dat ze die zelf moeten uitkiezen én dat ze deze informatie niet met u moeten bespreken. U stelde voorts dat er heel veel mannen zijn die oud zijn en geen vrouw hebben. U stelde dat het niet om één kandidaat ging maar er genoeg mannen in uw dorp waren van die leeftijd. U gaf voorts aan dat er een vijftiental kandidaten waren en misschien ook meer (CGVS I, pg. 15). Dergelijke vage verklaringen over de kandidaten aan wie uw dochter zou worden uitgehuwelijkt worden zijn echter weinig overtuigend. Indien er immers concrete plannen zouden zijn om uw dochter aan een man uit te huwelijken, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u als moeder hierover uitgebreide en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen en u ten minste het aantal kandidaten zou kunnen geven en hun identiteit zou kunnen benoemen. U gaf voorts aan dat uw neef A. (...) – die aan het hoofd stond van de familie sinds het vertrek van uw broer – over deze uithuwelijking besliste, maar u over de uithuwelijking zelf met uw dochter nooit gesproken had en u dit ook niet van plan was omdat uw dochter stress had (CGVS I, pg. 16). Het is echter onaannemelijk dat u hierover met uw dochter niet gesproken zou hebben gezien uw dochter zelf een verzoek om internationale bescherming indiende waarbij ze expliciet haar vrees aanhaalde om uitgehuwelijkt te worden door haar familie aan een zieke of oude persoon. Bovendien stelde uw dochter dat haar moeder – u – informatie had ontvangen over haar uithuwelijking (CGVS dochter, pg. 9). Er kan in dergelijke context dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat zowel u als uw dochter zich over deze problematiek zo goed als mogelijk zouden informeren en net alle informatie met mekaar zouden delen, gelet op het belang van deze informatie voor jullie verzoek om internationale bescherming.

Daarenboven is het buitengewoon opmerkelijk dat uw dochter een totaal gebrek aan kennis – en interesse – bleek te hebben met betrekking tot de uithuwelijking die uw familie voor haar zou gepland hebben. Hoewel uw dochter op de hoogte was dat u nieuws had ontvangen in 2019 met betrekking tot een uithuwelijking die voor haar gepland zou zijn, kon ze hierover echter geen enkele verdere uitleg verschaffen (CGVS dochter, pg. 16). Zo wist ze niet wanneer u in 2019 nieuws ontvangen had over haar uithuwelijking, hoe u dit nieuws ontvangen had, van wie u dit nieuws ontvangen had, en wie er haar wenste uit te huwelijken (CGVS dochter, pg. 16 & 17). Uw dochter vertelde uiteindelijk dat ze niet eens wist of dit nieuws betrof over haar uithuwelijking of het over iets anders ging, hoewel ze eerder tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk had aangegeven dat dit nieuws betrof over haar uithuwelijking (CGVS dochter, pg. 16 & 17). Tevens legde uw dochter zeer vage verklaringen af over de kandidaten voor haar uithuwelijking (CGVS dochter, pg. 18). Ze vertelde dat ze niet wist van waar de kandidaten kwamen en om hoeveel kandidaten het ging. Voorts is het weinig logisch dat uw dochter niet kon vertellen wie er momenteel aan het hoofd stond van de familie (CGVS dochter, pg. 17) aangezien u had verklaard dat uw neef A. (...) aan het hoofd stond van de familie sinds uw broer vertrokken was en hij de persoon was die zou beslissen over de uithuwelijking van uw dochter (zie supra.).

Ten slotte vertoonde uw dochter een totaal gebrek aan interesse met betrekking tot de uithuwelijking die uw familie voor haar zou plannen. Zo vertelde uw dochter dat ze niet via u had geprobeerd om informatie over haar uithuwelijking te verzamelen omdat ze bang was én dat ze eveneens bij geen enkel ander familielid had geprobeerd om informatie te verzamelen over haar uithuwelijking (CGVS dochter, pg. 17-19). Het feit dat uw dochter een totaal gebrek aan kennis – en interesse – tentoonspreidt met betrekking tot de reden waarvoor ze in België internationale bescherming verzoekt – nl. haar vrees om bij een terugkeer naar Dagestan uitgehuwelijkt te worden door haar familie – ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden van een verzoeker die beweert niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst omdat ze daar zou worden uitgehuwelijkt, dat zij alles in het werk zou stellen om hierover informatie te verzamelen – en zij zich hierover ten minste bij u – haar moeder – zou informeren – en zij instaat zou zijn om hierover uitgebreide en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Uit voorgaande vaststellingen blijkt echter het tegenovergestelde, met name dat uw dochter niet de minste poging ondernomen heeft om zich te informeren over de uithuwelijking die haar boven het hoofd zou hangen.

In het licht van bovenstaande vaststellingen, met name dat het bijzonder vreemd en weinig aannemelijk is dat u pas tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming concrete en specifieke verklaringen aflegt met betrekking tot uw vrees voor de genitale verminking van uw dochter door uw familie én met betrekking tot de plannen tot uithuwelijking van uw dochter door uw familie, dat u en uw dochter vage en weinig aannemelijke verklaringen aflegden omtrent de concrete plannen van uw familie om haar uit te huwelijken én haar vrouwelijke genitale verminking te laten ondergaan, en dat het gelet op de informatie waarover het CGVS beschikt onwaarschijnlijk lijkt dat uw dochter op haar huidige leeftijd überhaupt nog het slachtoffer van vrouwelijke genitale verminking zou kunnen worden in Dagestan, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de door u en uw dochter voorgehouden vrees dat zij bij een terugkeer naar Rusland uitgehuwelijkt zou worden of door uw familie gedwongen zou worden om vrouwelijke genitale verminking te ondergaan.

Voorts haalde u aan dat u vreesde dat uw zoon met uw familie problemen zou kennen bij een terugkeer naar Dagestan omwille van zijn atheïsme en zijn genderidentiteit of seksuele oriëntatie. U stelde dat uw familie hem zou kunnen doodslaan of zijn tong zou kunnen uittrekken omwille van zijn atheïsme (CGVS I, pg. 14). Daarnaast vermeldde u dat uw zoon op Facebook een vrouwelijk ogende profielfoto van zichzelf had gebruikt. U stelde dat u uw zoon daarom uit uw vriendenlijst had verwijderd (CGVS II, pg. 16 & 17). U gaf ook aan dat uw familie over deze foto zou gediscussieerd hebben en ze dit beledigend zouden vinden (CGVS II, pg. 17). U kon echter niet uitleggen om welke reden hij dat deed. Indien hij deze foto niet zou verwijderen zou dit niet volgens u niet goed zijn, maar dit zou niet betekenen dat ze hem zouden slaan of naar hier zouden komen (CGVS II, pg. 18). U zei dat deze foto ervoor kon zorgen dat men twijfelde aan zijn traditionele geaardheid maar u kon echter niet zeggen wat de geaardheid van uw zoon dan wel was (CGVS II, pg. 18). Voorts gaf uw advocaat in een mail aan dat uw zoon worstelt met zijn identiteit en soms op een formulier invult dat hij niet man of vrouw is, maar anders is (email van meester Vandenbroucke, 26 oktober 2019). U gaf in diezelfde mail aan dat uw familie u aansprak over het gedrag van uw zoon en u het verwijt kreeg dat u niet instaat was om uw zoon op een goede manier op te voeden. Er dient met betrekking tot het voorgaande, nl. dat uw familie u zou verwijten dat u niet instaat bent om uw zoon op een goede manier op te voeden, te worden vastgesteld dat dit bezwaarlijk kan worden beschouwd als een daad van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Bijgevolg doet dit in uw hoofde geen concrete en persoonlijke vrees voor vervolging ontstaan bij een terugkeer naar Rusland. U toont op geen enkele wijze aan in welke zin de beweerde genderidentiteit van uw zoon – waarvan u overigens niet het minste begin van bewijs van voorlegt – een vrees voor vervolging teweeg zou brengen bij uzelf of uw dochter.

Tevens dient benadrukt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient beoordeeld te worden en de beweerde problemen die u in verband met uw zoon aanhaalt grotendeels persoonlijke problemen van uw zoon met zijn familie betreffen. Indien uw ondertussen meerderjarige zoon meent dat hij omwille van zijn persoonlijke problemen werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou kennen bij een terugkeer naar Rusland dient hij hiervoor dan ook zelf een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Het medisch attest betreffende de door u ondergane vrouwelijke genitale verminking en het medisch attest van uw dochter A. K. (...), waaruit blijkt dat zij geen vrouwelijke genitale verminking ondergaan heeft, tonen immers enkel aan dat u vrouwenbesnijdenis zou ondergaan hebben én uw dochter niet. Bovendien dient er met betrekking tot uw attest omtrent uw genitale verminking te worden opgemerkt dat het bijzonder vreemd is dat u in het kader van de beroepsprocedure tijdens uw eerste verzoek een ander medisch attest voorlegde, waaruit bleek dat u een aantal letsels vertoonde waarbij het onmogelijk viel uit te maken of deze het gevolg zijn van vrouwelijke genitale verminking of van een vaginale bevalling (RvV, arrest nr. 216345 van 4/02/2019, pg. 9). Verder dient te worden

opgemerkt dat, hoewel zulke attesten rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en met de concrete, hierin opgenomen gegevens zouden kunnen gelden als begin van bewijs voor het asielrelaas, zij op zich geenszins kunnen volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een aangehaald relaas en een nood aan internationale bescherming. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Wat betreft het psychologisch attest dat u voorlegde, moet worden beklemtoond dat een psycholoog weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het psychologische attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten.

Ten slotte, legde u een videofragment voor van een imam uit een naburig dorp waarin hij uitlegt wat besnijdenis is en waarom het noodzakelijk is. Dergelijk fragment dat louter verwijst naar de algemene situatie in uw regio van herkomst - in de mail die uw advocaat verstuurde, vermeldde u immers enkel dat het een imam betreft die uitlegt wat besnijdenis is en waarom het noodzakelijk is - toont echter op geen enkele wijze aan dat uw dochter actueel een individuele en concrete vrees om vervolging kent omwille van vrouwelijke genitale verminking bij een terugkeer naar Dagestan. Er kan in dit verband opnieuw verwezen worden naar het rapport 'Female Genital Mutilation (FGM) of Girls in Dagestan (Russian Federation)' van het 'Russian Justice Initiative'(RJI) dat eerder in de beslissing werd besproken en waaruit blijkt dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat uw dochter actueel, gezien haar meerderjarige leeftijd, nog het risico zou lopen om bij een terugkeer naar Rusland vrouwelijke genitale verminking te ondergaan. Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Rusland in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar huidig verzoek om internationale bescherming deels opnieuw steunt op de asielmotieven die zij reeds aanhaalde in het kader van haar eerste verzoek, met name voor wat betreft haar vrees voor een geheel aan actoren gelinkt aan de Dagestaanse

autoriteiten zoals de Dagestaanse FSB waaronder een FSB-liaison die werkte in het Humanitair Instituut, de ROVD, alsook actoren gelinkt aan de wahabitische gemeenschap in Dagestan en uiteindelijk ook de leerkrachten die zij vrijstelde van hun curatorenfunctie. Het eerste verzoek van verzoekende partij werd door verwerende partij bij beslissing van 26 september 2018 evenwel ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 216 345 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 4 februari 2019, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

De Raad wijst erop dat verzoekende partij de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet kan aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerder verzoek (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Daar waar verzoekende partij in het huidige verzoekschrift voor wat betreft de problemen die zij reeds aanhaalde in het kader van haar eerste verzoek integraal de argumenten overneemt die desbetreffend werden aangevoerd voor de Raad in het kader van haar eerste verzoek, wijst de Raad verzoekende partij erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 4 februari 2019 reeds geantwoord heeft op de argumenten van verzoekende partij inzake haar inconsistente verklaringen over de uitnodigingen die zij ontving om naar de Kotrova-moskee te gaan, de ongeoorloofde risico's die zij nam en de stempels in haar reispaspoort waaruit blijkt dat zij zich op het moment van de voorgehouden inbraak in haar appartement op 27 januari 2017 in Azerbeidzjan bevond. De opmerkingen in het verzoekschrift met betrekking tot elementen die reeds beoordeeld werden door de Raad in het kader van de eerste asielprocedure van verzoekende partij zijn in casu dan ook niet dienend nu geen nieuwe bewijselementen worden aangevoerd.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat Russisch niet haar moedertaal betreft en dat hierdoor heel wat nuances verloren gaan, duidt de Raad erop dat verzoekende partij bij het indienen van haar tweede verzoek aangaf de bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Russisch beheerst tijdens het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, stuk 17, bijlage 26quinquies). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigde zij voorts dat zij deze taal voldoende beheerst om de problemen die geleid hebben tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (administratief dossier, stuk 16, verklaring betreffende procedure, vraag 2a). Noch bij haar "verklaring volgend verzoek", noch tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal maakte verzoekende partij enig bezwaar tegen het feit dat zij er werd bijgestaan door een Russische tolk. Zij ondertekende haar "verklaring volgend verzoek" zonder meer ter goedkeuring (administratief dossier, stuk 16) en op het einde van haar persoonlijk onderhoud verklaarde zij de Russische tolk goed te hebben verstaan (administratief dossier, stuk 8, notities CGVS, p. 19). Bovendien concretiseert verzoekende partij op geen enkele manier waar zij zich ten gevolge van een onvoldoende beheersing van het Russisch verkeerd heeft uitgedrukt en op welke manier dit de vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht stelt. Het argument van verzoekende partij is dan ook niet van aard afbreuk te doen aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing.

2.2.5. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat haar niet verweten kan worden dat zij niet meer informatie had over de activiteiten en identiteit van de Turkse investeerders nu zij enkel optrad als tolk, treedt de Raad verwerende partij evenwel bij in de motivering dat redelijkerwijze van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij over de identiteit van deze Turkse investeerders én hun activiteiten uitgebreidere verklaringen zou kunnen afleggen gezien zij met hen bijna twee volledige dagen op pad was als tolk en gezien uit haar verklaringen blijkt dat zij haar als tolk zodanig vertrouwden dat zij zelfs hun telefoonnummers uitwisselden met haar. Dat verzoekende partij zelfs niet weet hoe ze heetten en niet concreet wist wat zij deden, ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas.

2.2.6. Inzake de bemerking van verzoekende partij dat verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met het feit dat de zaken waarover zij ondervraagd werd voor haar uiterst traumatiserend

waren, duidt de Raad er vooreerst op dat verzoekende partij geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar mentale problemen van die aard zijn dat zij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Inzake het door verzoekende partij bijgebrachte psychologisch attest (administratief dossier, stuk 14, map documenten, doc. 3) wordt in de bestreden beslissing immers terecht het volgende vastgesteld: "Vooreerst blijkt uit dit attest geenszins dat het voor u onmogelijk was om gehoord te worden en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. In het psychologisch attest wordt immers enkel op zeer korte wijze beschreven dat het mentaal niet zo goed met u gaat, dat u last hebt van nachtmerries en paniekaanvallen, en dat u moeilijk kan slapen. Hoewel het CGVS begrip kan opbrengen voor uw mentale problemen, bleek niet dat deze mentale problemen een normaal verloop van de persoonlijke onderhouden bij het CGVS in de weg stonden. Bijgevolg werden tijdens de procedure geen specifieke steunmaatregelen voorzien." Verder wijst de Raad nog op de terechte motivering in de bestreden beslissing dat zowel voor haar problemen met O. als de besnijdenis van haar dochter geldt dat haar uitleg dat zij hierover niet wou of kon vertellen uit een gevoel van schaamte ruimschoots onvoldoende is en dat van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij deze essentiële elementen voor haar verzoek om internationale bescherming en tevens voor de veiligheid van haar dochter reeds eerder vermeld zou hebben. De loutere herhaling dat deze feiten voor haar traumatiserend zijn en dat zij hierover niet wou of kon vertellen volstaat allerm minst om deze motivering in een ander daglicht te stellen.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat zij niet ontkent dat zij haar dochter bij haar zus A. heeft achtergelaten toen het voor haar gevaarlijk werd, doch dat zij erop vertrouwdde dat haar zus haar dochter niet aan dergelijke praktijken zou onderwerpen, benadrukt de Raad evenwel de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij haar kinderen, waaronder haar dochter, ook gedurende enkele maanden, van maart 2017 tot mei 2017, achterliet bij een ander familielid dan haar zus A., namelijk bij haar tante M., de zus van haar moeder, hetgeen bevreemdend is gelet op haar verklaring dat zij enkel met haar zus A. contact had, dat haar zus A. de enige was die zij kon vertrouwen en die haar altijd gesteund heeft, en dat iedereen in de familie zei dat een besnijdenis nodig was maar haar zus A. haar altijd steunde. Door louter te bemerken dat zij haar dochter bij haar zus A. achterliet en dat zij haar zus A. vertrouwdde, stelt zij op geen enkele wijze voormelde vaststelling dat zij haar dochter ook gedurende een periode van verschillende maanden heeft achtergelaten bij haar tante M. in een ander daglicht. Aangezien verzoekende partij zelf nadrukkelijk aangaf dat zij enkel op haar zus A. kon vertrouwen, komt het bijzonder vreemd en weinig logisch over dat zij haar dochter enkele maanden zou toevertrouwen aan een ander familielid dan haar zus A. terwijl zijzelf in het dorp bij haar grootmoeder verblijft én waarbij zij bovendien aangaf dat zij tijdens haar verblijf in het dorp niet eens wist of haar kinderen op de hoogte waren waar zij zich bevond.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij meent dat verwerende partij zich betreffende vrouwenbesnijdenis baseert op "zeer lacunaire en achterhaalde informatie" en verwijst naar informatie waaruit volgens haar blijkt dat haar dochter ondanks haar leeftijd wel degelijk een besnijdenis dient te vrez en, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarnaar verwerende partij in dit verband verwijst, meer bepaald het uitgebreide rapport "Female Genital Mutilation of Girls in Dagestan (Russian Federation)" van Russian Justice Initiative uit 2017 (administratief dossier, stuk 15, map landeninformatie, deel 3), niet correct en/of gedateerd is. Immers, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt nergens uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie dat in Dagestan vrouwenbesnijdenis ook nog plaatsvindt wanneer vrouwen meerderjarig zijn.

2.2.9. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat uit de medische attesten blijkt dat zij vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan, dat dit een onherstelbare schade heeft veroorzaakt en dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet een vermoeden inhoudt van een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade als een verzoeker om internationale bescherming aantoon t reeds slachtoffer geweest te zijn van vervolging of ernstige schade, wijst de Raad er evenwel op dat uit het door verzoekende partij bijgebrachte medisch attest betreffende de door haar ondergane vrouwelijke genitale verminking en het medisch attest van haar dochter A. K. waaruit blijkt dat zij geen vrouwelijke genitale verminking ondergaan heeft (administratief dossier, stuk 14, map documenten, docs. 1 en 4) louter blijkt dat verzoekende partij vrouwenbesnijdenis zou ondergaan hebben en haar dochter niet. De medische attesten zijn evenwel niet van aard aan te tonen dat er in hoofde van haar dochter sprake is van een gegronde vrees om bij een terugkeer naar Dagestan eveneens het slachtoffer te worden van vrouwelijke genitale verminking. In verband met het medisch attest omtrent de genitale verminking van verzoekende partij wordt bovendien in de bestreden beslissing nog terecht op het volgende gewezen: "Bovendien dient er met betrekking tot uw attest omtrent uw genitale verminking te worden opgemerkt dat het

bijzonder vreemd is dat u in het kader van de beroepsprocedure tijdens uw eerste verzoek een ander medisch attest voorlegde, waaruit bleek dat u een aantal letsels vertoonde waarbij het onmogelijk viel uit te maken of deze het gevolg zijn van vrouwelijke genitale verminking of van een vaginale bevalling (RvV, arrest nr. 216345 van 4/02/2019, pg. 9). Verder dient te worden opgemerkt dat, hoewel zulke attesten rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en met de concrete, hierin opgenomen gegevens zouden kunnen gelden als begin van bewijs voor het asielrelaas, zij op zich geenszins kunnen volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een aangehaald relaas en een nood aan internationale bescherming. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.”.

2.2.10. Inzake de verwijzing van verzoekende partij naar het “Algemeen ambtsbericht Russische Federatie” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken d.d. december 2018 waaruit de algemene situatie voor vrouwen in de Noordelijke Kaukasus blijkt, benadrukt de Raad voorts dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij (en/of haar dochter) in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke.

2.2.11. De Raad wijst er verder nog op dat de verwijzing van verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig is. De geciteerde rechtspraak betreft immers individuele gevallen en heeft geen bindende precedentwaarde. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij verzoekende partij haar vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken. Zij blijft desbetreffend evenwel manifest in gebreke.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift ten slotte opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: “Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de

rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is." Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die voormelde vaststelling in een ander daglicht stellen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 5 september 2019 en 7 oktober 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook verzoekende partij bij het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 7 oktober 2019 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT